

Ω! ΑΣ ΗΤΑΝ...

Ω! ἄς ἦταν μόνο μιὰ στιγμή
σ' ὅλα της πέρα τῆ ζωῆ
νάκλεινα, ἐδῶ, σπαρταριστὴ
μεσ' στήν καρδιά μου.

Κι' ἔτσι κλεισμένη πιά βουβά,
ἀνατριχίλες νὰ σκορπᾶ
στὰ ἐρειμωμένα, στὰ φτωχὰ
τὰ σωθικά μου.

Ψυχὴ καὶ σάρκα ἕνα τὰ δυό,
καὶ θὲ νὸ ροιῶσω τὸ γλυκὸ
τὸ πιὸ μεγάλο καὶ τρανὸ
κι' ἀπ' ὅλα πάνω.

Ω! ἄς ἦταν μόνο μιὰ στιγμή
νάκλεινα πλέρια τῆ ζωῆ
μεσ' στήν καρδιά σπαρταριστὴ
καὶ νὰ πεθάνω.

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ο CARA MIA

Σ' ἀγάπησα κι' ἀκόμα σ' ἀγαπῶ
Κλαίει ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὸν πόνο
Καὶ μέσ' στῆς μουσικῆς τὸ γλυκὸ τόνο
Τὴν ξωτικιά μορφή σου ἀναπολῶ.

Σ' ἄλλο ἔρωτα, σὲ γλέντια καὶ κραιπάλη
Ζητῶ τῆ λήθη μάταια νὰ βρῶ,
Μὰ μέσα στῆς ψυχῆς μου τὸ ἱερὸ
Τὴ θεϊκιά μορφή σου φέρνω πάλι.